

הלכות מעשה הקרבנות

פרק שמיני

חטאת שנבלעה בבגד ובכלי

יג במה דברים אמורים? שבשול בהן אחר שזרק דמה כהלכתו. אבל אם בשול קדם זריקה, או שבשול בשר חטאת הנשפת - אינו טעון מריקה ושטיפה. בשול במקצת הפלי - כלו טעון מריקה ושטיפה. **יד** צלה הבשר בתנור שלהרס - יש בדרך ספק אם ישבר, הואיל ונתבשלה בו, או לא ישבר, הואיל ולא נגעו בו.

ולא בחטאת בלבד, אלא כל הפלים שמשמשין בהן בקדשים על ידי חמין, בין קדשי קדשים בין קדשים קלים, טעונין מריקה ושטיפה עקב אכילה. וכן השפור והאספלה - מגעילין עקב אכילה. ואינו מניחין עד זמן אכילה שניה, אלא כששולים לאכל געיל השפור והאספלה, וימרק וישטף הפלי, בין פלי מתכות בין פלי חרס, חוץ מן החטאת, שהוא שובר בה פלי חרס.

ומבשול ושונה ומשולש מיד, בין בקלי מתכות בין בקלי חרס, וממרק ושוטף עד סוף אכילה. **טו** פלי גללים, פלי אבנים, וכלי אדמה - אינם טעונין מריקה ושטיפה, אפלו בחטאת, אלא הדרה בלבד.

פרק אחד עשר

איסורים באכילת הקדשים

ו בשר קדשי קדשים שיצא חוץ לחומת העזרה, ובשר קדשים קלים שיצא חוץ לחומת ירושלים - נפסל, ונאסר לעולם, ואף על פי שחזר למקומו אסור לאכלו, והאוכל ממנו פזית לוקה, שנאמר: "ובשר בשדה טרפה לא תאכלו" (שמות כב, ט) - ביון שיצא בשר חוץ למחיצתו, נעשה פטרפה, כמו שבארנו בהלכות מאכלות אסורות (ה, טז). **ז** נכנס בשר קדשים קלים להיכל - הרי זה קשר.

הלכות פסולי המקדשין

פרק ראשון

פסולי מעשה הזבח

א כל הזבחים שליחיד, בין שנטמא בשר והחלב בשר בין שנטמא חלב והבשר קים - זורק את הדם. נטמאו שניהן - לא יזרק, ואם זרק, הרצה, שהציץ מרצה על הטמא. וכן אמורין או אברי עולה שנטמאו, והקטירן - הציץ מרצה, כמו שבארנו (ביאת המקדש ד, ט). וכל קרבנות הצבור שנטמא הבשר והחלב כלו - הרי זה זורק את הדם.

ב דם קדשים שיצא חוץ לעזרה - נפסל הזבח, ואף על פי שחזר והכניסו וזרקו על המזבח, לא נרצה. **ג** וכל דם הקדשים אינו מקבל טמאה כלל, שנאמר בדם: "על הארץ תשפכנו פמים" (דברים יב, טו; יבכד, טו, כג) - דם ששפך פמים הוא הנחשב פמים ויקבל טמאה, אבל דם קדשים, שאינו נשפך פמים, אינו מקבל טמאה. **ד** ודם ששקעה עליו חמה ולא נזרק - נפסל הזבח, ואם זרקו, לא הרצה.

פרק שני

שיבושים במתן דמים

ה חטאת שקבל דמה בשתי כוסות, ויצאת אחת מהן לחוץ - הפנימית כשרה, ויזה ממה. נכנסה אחת מהן להיכל, והזה ממה שם - אף החיצונה פסולה, שנאמר: "אשר יובא מדמה" (שם) - אפלו מקצת דמה, אם נכנס לכפר בקדש, נפסלה.

ו דם החטאת שהכניסו לכפר בו בפנים, ולא כפר, אלא הוציאו ולא הזה ממנו בפנים כלום: אם הכניסו בשוגג - הרי זה קשר ומזה ממנו בחוץ, שהרי לא כפר בקדש; ואם הכניסו במזיד - פסול.

הלכות ביאת המקדש

פרק רביעי

טמא שעבד; טומאה הדחוייה בציבור

א וכן הציץ מרצה על טמאת דברים הקרבין, שנאמר: "והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים" (שמות כח, לח). אבל אינו מרצה על טמאת הנאכלין, ולא על טמאת האדם שנטמא בטמאה ידועה, אלא אם כן היה הטמא הדחוייה בצבור, שהציץ מרצה עליה. **ב** ואין הציץ מרצה אלא בזמן שהוא על מצחו, שנאמר: "והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני יי" (שם).

הלכות תרומות

פרק ששי

האוכלים בתרומה

א ישראלית שיש לה זרע מכהן - אוכלת בשביל בנה, בין זכרים בין נקבות, ואפלו טמטום ונאדרגיניס, ואפלו זרע הנדע עד סוף העולם, שנאמר: "זרע אין לה" (שם): **ב** כשם שזרע ישראל מכהנת פוסל אותה, כך זרע כהן מישראלית מאכל אותה, ואף על פי שהוא זרע פסול.

כיצד? בת ישראל שנסאת לכהן, או כהנת לישראל, וילדה ממנו בת, ובא על הבת מי שהוא ערוה עליה, או שנסאת לממזר, ומתה הבת והרי הממזר קים: היתה אם אמו בת ישראל לכהן - תאכל בתרומה; בת כהן לישראל - לא תאכל בתרומה. **ג** הגה למדת שהיא אוכלת בשביל זרעה, ואף על פי שאותו הזרע פסול, ואפלו ישראל אינו. ואין צריך לומר שאם היתה לה בת מכהן, אף על פי שהבת נשואה לישראל, ואפלו נתחלקה - הרי אמה אוכלת בשביל הבת הפסולה.

